

Một giáo sư đang giảng về “tình yêu thực” ở một lớp học của các nhà văn trẻ, giáo sư bỗng ngưng lại hỏi các học viên:

- Người cũ và yêu là gì?
- Ghét !

Giáo sư đi đi, lại lại, trầm ngâm, ông bắt giáo trình xuống bàn và nói:

- Thế này nhé: Ví như anh đang yêu, sau đó chia tay! 50 năm sau anh 70 tuổi, tình cũ gặp lại người cũ trong một chuyến đi dạo. Lúc đó bà nhìn chằm chằm nhìn anh và nói: “Ông A à tôi ghét ông!”. Nếu tình thật xảy ra đúng như vậy, anh phải làm gì cho bản thân mình!

- Vì sao?

- Vì anh là người may mắn mà có người ghét anh hàng ngàn năm.

- May mắn quái gì, phi lý!

- Bình tĩnh, bình tĩnh, anh nghĩ kỹ xem, ghét cũng cuốn hút tình cảm như yêu như thế này, tức là tình cảm của ai đó vẫn nghĩ về anh. Có người ghét anh 50 năm, tức là vẫn nghĩ về anh 50 năm, thế thì là hiếm có đấy! Anh may mắn không nào?

Đi u đáng sợ là khi anh gặp lại người cũ, anh hỏi:

“Bà B à có nhớ tôi không?”.

Người cũ nhìn thẳng ra nhìn anh và nói:

“Thưa ông, tôi nom ông hỏi quen quen, ông là ai?”.

Có lẽ phải nói lên, câu chuyện tình này quả là thú vị pha thêm chút ngọt ngào...

Giáo sư khờ ngớ nh:

“Người c lời vài yêu đâu phải là ghét!”.

Cố lập nhọt trí với giáo sư:

“Người c lời vài yêu là lãng quên!”